

Arrest

nr. 244 986 van 27 november 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN**

tegen:

de Stad MECHELEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de stad Mechelen van 10 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 augustus 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat DUYMELINCK, die loco advocaat D. VAN HEUVEN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2018 wordt beslist tot de beëindiging van het verblijf van verzoekende partij. De beroepen die verzoeker tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werden verworpen bij arrest nr. 218 681 van 22 maart 2019.

Op 15 oktober 2019 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van de Unie, met het ook op de gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind.

Op 10 januari 2020 wordt de thans bestreden beslissing genomen. Ze luidt als volgt:

~~“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN~~

In uitvoering van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 15/10/2019 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd :

[...]

Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend ; [...]

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van “*artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en schending van de materiële motiveringsplicht*”.

Verzoeker zet het uiteen als volgt:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 10.01.2020) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Gelet op artikel 52 § 1, lid 1 en § 3 van het Vreemdelingenwetbesluit die het volgende bepalen:

“§ 1. [1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. [...]

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. [...]

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel

geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

In casu is de bestreden beslissing van 10 januari 2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Dit alles in ogenschouw genomen dient vastgesteld te worden dat een essentieel en uitermate relevant gegeven – met name dat verzoeker dat hij een Belgische echtgenote en Belgisch kind heeft en niet duidelijk wordt aangegeven wanneer de zogenaamde woonstcontrole zouden hebben plaatsgevonden – NIET in overweging werd genomen om tot de bestreden beslissing te komen, terwijl een dergelijk essentieel gegeven door iedere redelijke en zorgvuldige administratieve overheid NIET over het hoofd mag worden gezien.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier. [...]

In casu merkt verzoeker op dat hij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend middels een bijlage 109ter op datum van 19/10/2019 en de ambtenaren van de Stad Mechelen conform artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit een woonstcontrole zouden hebben bevolen en/of laten uitvoeren door de wijkagent.

In de bestreden beslissing leest verzoeker echter enkel het volgende:

X Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend;

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij opgesomd het volgende stelt:

- dat uit “de controle”,
- van de “verblijfplaats”,
- blijkt dat betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar “hij / zij zijn/haar” aanvraag heeft ingediend;

Ten eerste dient gemeld te worden dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerend partij nagelaten heeft om in het dossier van verzoeker een in concreto-onderzoek/beoordeling uit te voeren, in de uitoefening van haar bevoegdheid (in casu: woonstcontrole). Met andere woorden blijkt uit de bestreden beslissing dat er geen persoonlijke beoordeling/behandeling van het dossier van verzoeker en de Stad Mechelen, er zich van heeft afgedaan door een “pro forma”-weigering (lees: bijlage 20) te nemen. Dit is in strijd met de in het eerste middel aangehaalde bepalingen en/of beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheid en redelijkheid.

Ten tweede merkt verzoeker op dat noch hijzelf noch De Raad aan de hand van de bestreden beslissing kan nagaan op welke data en uren de wijkagent (in opdracht van de Stad Mechelen) verzoeker is komen opzoeken in het opgegeven adres. Immers, uit de bestreden beslissing moet minstens blijken hoeveel maal en op welke data en tijdstippen, de Wijkagent (in opdracht van verweerder) de woonstcontrole al dan niet heeft uitgevoerd. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins deze informatie, zodat het noch voor verzoeker, noch voor De Raad uit te maken valt of er al dan niet een woonstcontrole werd uitgevoerd en op welke data en tijdstippen deze woonstcontrole werd uitgevoerd. De opname van dergelijke informatie is noodzakelijk ten einde toe te laten te kunnen oordelen of er een concreto-beoordeling/behandeling werd doorgevoerd in het dossier van verzoeker en of de beginselen van behoorlijk bestuur van de Formele Motivering Bestuurshandelingen, de Materiële Motiveringsplicht evenals het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. In casu heeft de verwerende partij nagelaten een in concreto formele motivering te verschaffen aan verzoeker waardoor de in het eerste middel aangehaalde bepalingen en beginselen geschonden zijn.

Ten derde hanteert verwerende partij de term "verblijfplaats". Er is immers een verschil tussen een woonplaats en een verblijfplaats. De wettelijke woonplaats van een persoon, voor de uitoefening van zijn rechten en de vervulling van zijn plichten, is daar waar hij zijn hoofdverblijf (domicilie) gevestigd heeft. Dit gebeurt door een verklaring af te leggen op de gemeente, tengevolge waarvan men wordt ingeschreven in het bevolkingsregister (Belgen) of het vreemdelingenregister (vreemdelingen).

De woonplaats kenmerkt zich door eenheid (men heeft er maar één) en (een zekere mate van) bestendigheid (maar men kan zo vaak men wil van woonplaats veranderen).

Een verblijfplaats heeft, in tegenstelling tot een woonplaats, alleen een feitelijk en geen wettelijk karakter: het is de plaats (of het zijn de plaatsen) waar men soms, ev. ook voor langere periodes, aanwezig is, bijvoorbeeld buitenverblijven, studentenkamers... (Lees *Studente met hoofdverblijfplaats in Budget & Recht* nr. 148 januari/februari 2000 p. 47.). Verzoeker heeft zowel een woonplaats, evenals een vaste verblijfplaats dewelke uit het administratief duidelijk blijkt en waar verwerende partij duidelijk van op de hoogte is (of minstens behoorde te zijn).

Stellen dat 'uit de controle' van de 'verblijfplaats' van verzoeker blijkt dat verzoeker niet woont op het grondgebied van de Stad Mechelen is kort door de bocht.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

De verwerende partij heeft kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig gehandeld. Minstens maakt verzoeker aannemelijk dat er geen redelijke en zorgvuldige in concreto-beoordeling heeft plaatsgehad van het dossier van verzoeker.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd. Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden".

2.1.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 52, §§1 en 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2

[...]

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4
[...].

De aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing werd ingediend in de stad Mechelen. Het gemeentebestuur heeft de aanvraag geweigerd omdat uit controle van de verblijfplaats blijkt dat verzoeker er niet verblijft.

Verzoeker betoogt in eerste instantie dat het gaat om een pro forma-weigering zonder dat een in concreto-onderzoek en beoordeling hebben plaatsgevonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat een controle van de verblijfplaats heeft plaatsgevonden. Dit blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Daarin bevindt zich het verslag van de woonstcontrole van 12 december 2019 om 09u31. Hierin wordt vastgesteld dat verzoeker niet kan worden aangetroffen op het aangegeven adres in Mechelen, dat er geen spullen van hem zijn aan te treffen en dat verzoeker momenteel in de gevangenis verblijft.

Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat het om een pro forma-weigering gaat en er geen concreet onderzoek heeft plaatsgevonden.

Waar hij betoogt dat hij aan de hand van de bestreden beslissing niet kan nagaan op welke data en uren de wijkagent hem is komen opzoeken op het opgegeven adres, valt niet in te zien op welke wijze hij hiermee in zijn belangen werd geschaad. Immers, in zijn verzoekschrift stelt verzoeker zelf dat hij op 14 december 2016 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en hij sindsdien in de gevangenis verblijft, zodat het motief in de bestreden beslissing dat uit een controle van de verblijfplaats blijkt dat hij er niet verblijft *in casu* afdoende en draagkrachtig is.

Waar verzoeker de verwerende partij verwijt de term verblijfplaats te hebben gebruikt, moet worden vastgesteld dat volgens artikel 52, §1 van het Vreemdelingenbesluit de aanvraag moet worden ingediend bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft.

In de bijlage 19ter die namens verzoeker op 15 oktober 2019 bij de stad Mechelen werd ingediend, wordt het volgende gesteld: “verklaart op het volgende adres te verblijven” waarna het adres volgt waarop de woonstcontrole werd gedaan.

Met zijn argumentatie over het verschil tussen de “wettelijke woonplaats”, als plaats waar iemand zijn hoofdverblijf heeft gevestigd, en een “verblijfplaats”, die alleen een feitelijk en geen wettelijk karakter heeft, toont verzoeker niet aan dat *in casu* niet deugdelijk en conform artikel 52, §3 zou zijn geoordeeld dat hij niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij zijn aanvraag heeft ingediend. Hij maakt immers niet met concrete argumenten aannemelijk dat het adres dat hij had opgegeven in het kader van zijn aanvraag kan worden beschouwd als zijn “wettelijke woonplaats”: verzoekers regelmatig verblijf werd beëindigd met de hiervoor vermelde beslissing van 11 december 2018, die inmiddels definitief in het rechtsverkeer is, en uit artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat de aanvrager pas na de controle van de verblijfplaats ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie. Verder moet worden vastgesteld dat niet wordt betwist dat hij reeds sedert 2016 in de gevangenis verblijft in Leuven en dat er in het kader van de woonstcontrole werd vastgesteld dat op het Mechelse adres geen spullen van hem zijn aan te treffen.

2.1.3. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld bij de totstandkoming van de bestreden beslissing. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM, en wordt als volgt ontwikkeld:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin, en het grootst bij het Belgisch kind dewelke de vaderfiguur in haar leven zal missen.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de volgende elementen maakt verzoeker aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn Belgisch kind en echtgenote.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en diens familie (Belgische kind en echtgenote). Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden. Zijn kind is er geboren en getogen. Verwerende partij heeft echter onvoldoende rekening gehouden met deze elementen en overwegingen.

Verzoeker maakt minstens aannemelijk dat verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn Belgisch kind en echtgenote ondergaan.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk onproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM. Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

2.2.2. Het middel neemt als uitgangspunt dat de bestreden beslissing met zich meebrengt dat verzoekers kind een vaderfiguur zal missen en dat het voor verzoeker niet mogelijk is om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. Echter gaat hij eraan voorbij dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingscomponent in zich draagt, en dus op zich niet aan de basis ligt van een scheiding tussen verzoeker en zijn gezin.

Voorts moet erop worden gewezen dat verzoeker reeds op 11 december 2018 het voorwerp uitmaakte van een beslissing tot beëindiging van het verblijf. In het arrest nr. 218 681 van de Raad van 22 maart 2019, waarin werd geoordeeld over het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing had ingediend, heeft de Raad uitgebreid onderzocht of die beslissing een schending uitmaakte op artikel 8 van het EVRM, en dit in het licht van het gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenote en kind. De Raad is tot de conclusie gekomen dat een dergelijke schending niet aannemelijk werd gemaakt, op grond van de volgende motivering:

“3.15. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;*
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;*
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;*
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;*
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;*
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);*
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;*
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.*

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;*
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.*

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner criterium zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zeker gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, §41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

Specifiek wat betreft het negende Boultif/Üner criterium merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

3.16. Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 1 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

3.17. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Zoals hoger uiteengezet vereist dit dat de minister of zijn gemachtigde

een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

3.18. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de gemachtigde overgaat tot zulke belangenafweging.

3.18.1. In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de gezinssituatie van de verzoekende partij in de beoordeling wordt betrokken waarbij overwogen wordt: "Op 01.10.2012 trad u te Mechelen in het huwelijk met B. B. (...), geboren te Tanger op 07.08.1988 die sinds 21.12.2008 de Belgische nationaliteit heeft. Jullie hebben samen 1 zoon: B. M. (...), geboren te Mechelen op 10.06.2016, van Belgische nationaliteit. Zij bezoeken u zeer regelmatig in de gevangenis.

Uw echtgenote en uw zoon hebben de Belgische nationaliteit, desondanks zou uw echtgenote ervoor kunnen kiezen om zich samen met uw zoon te vestigen in een land waar u de kans zou hebben het gezinsleven met haar en met uw kind verder te zetten. Er worden thans geen elementen voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen zouden blijken die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin blijkt dat uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden. Uw echtgenote is net als u in Marokko geboren en heeft een groot deel van haar leven in Marokko gewoond. Uw echtgenote was ruim 15 jaar oud toen zij eind 2003 in België aankwam. Zij kan in redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met Marokko te hebben. Er kan eveneens verondersteld worden dat zij de taal spreekt. Hoewel aangenomen kan worden dat uw echtgenote ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf alhier, blijkt nog niet dat er in haar hoofde sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat uw echtgenote elders geen werk zou kunnen vinden en dat het normaal is dat er enige moeilijkheden gepaard gaan met een verhuis. De contacten met familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België. Uw zoon is nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat hij zich makkelijk zou kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Uw zoon is nog niet schoolplichtig. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Indien Mevrouw B. B. (...) er voor zou kiezen om samen met jullie zoon in België te blijven, kan er contact onderhouden worden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar u zou verblijven.

Hoe dan ook, ongeacht de keuze van uw echtgenote, de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van uw gezinsleven. Het feit dat u een baby van 6 maanden oud en een echtgenote had, heeft u er niet van weerhouden om dit gruwelijke en maatschappelijk ontoelaatbaar feit te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren."

Zoals duidelijk blijkt uit deze motieven heeft de gemachtigde oog gehad voor het feit dat verzoekende partij sinds oktober 2012 gehuwd is met een Belgische vrouw en dat zij een Belgisch kind hebben. Het bestaan van een gezinsleven met de echtgenote en het kind dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM wordt in casu niet betwist. De gemachtigde wijst erop dat, hoewel de echtgenote en het kind de Belgische nationaliteit hebben, er geen elementen worden voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van het gezinsleven in het herkomstland of elders zouden verhinderen. Verzoekende partij wijst er in het verzoekschrift wel op dat haar echtgenote sinds 2003 in België verblijft, maar zij gaat eraan voorbij dat de verwerende partij erop wijst dat haar echtgenote ook in Marokko geboren is en er een groot deel van haar leven heeft gewoond. Aangezien zij al ruim vijftien jaar was toen zij naar België is gekomen, kan aangenomen worden dat zij nog steeds sociale, culturele en familiale banden heeft in Marokko alsook dat zij de taal spreekt

De gemachtigde aanvaardt verder dat de echtgenote ondertussen ook banden heeft met België, maar dat uit niets blijkt dat het voor haar bijzonder moeilijk is om het gezinsleven elders verder te zetten.

Verzoekende partij wijst er wel op dat haar echtgenote in België tewerkgesteld is als leerkracht, maar zoals de gemachtigde motiveert, blijkt niet dat zij elders geen werk zou kunnen vinden.

De Raad acht deze beoordeling geenszins kennelijk onredelijk.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het in casu slechts gaat om een poging tot opzettelijke slagen en verwondingen met het oogmerk te doden, lijkt zij de door haar gepleegde feiten te minimaliseren doch moet er nogmaals op gewezen worden dat het gaat om zeer zwaarwichtige feiten waarvan geoordeeld werd dat verzoekende partij wel degelijk de intentie had om het slachtoffer te doden. Het Hof wijst er daarbij op dat het enkel omwille van de omstandigheden is dat de verzoekende partij niet in haar opzet is geslaagd: "dat het beoogde resultaat m.n. de dood van de burgerlijke partij, niet bereikt werd is louter te wijten aan omstandigheden onafhankelijk van de wil van de beklaagde". Gelet op de gruwelijke feiten waaraan verzoekende partij zich heeft bezondigd, kan zij bezwaarlijk stellen dat – omdat het maar gaat om een poging – de aard en de ernst van het misdrijf niet zwaarwichtig genoeg zijn om de bestreden beslissing te schragen.

Waar verzoekende partij nogmaals wijst op het feit dat niet werd nagegaan of zij in Spanje gerechtelijke antecedenten heeft, heeft de Raad hoger reeds geoordeeld dat dergelijke argumentatie geenszins dienstig is om de motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen. Nogmaals wijst de Raad op de gevaarlijke ingesteldheid van verzoekende partij die naar aanleiding van de gepleegde feiten is naar voren gekomen, waarnaar de verwerende partij ook verwijst, en waarbij niet uitgesloten kan worden dat verzoekende partij zich opnieuw zal laten leiden door haar agressieve impulsen wanneer zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt.

Ook het argument dat de feiten zich twee jaar geleden hebben voorgedaan en zij zich thans voorbeeldig gedraagt in de gevangenis, kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Zoals blijkt werd verzoekende partij onmiddellijk daags na de feiten aangehouden en is zij sinds het plegen van de feiten niet meer vrij geweest, hetgeen haar verhindert of alleszins moeilijk maakt om nieuwe strafbare feiten te plegen. Dit neemt echter niet weg dat uit de gepleegde feiten de gevaarlijke ingesteldheid van verzoekende partij naar voren is gekomen en dat daaruit is gebleken dat zij naar de toekomst toe nog steeds een gevaar kan zijn voor de openbare orde. Het loutere gegeven dat verzoekende partij zich thans correct zou gedragen in de gevangenis en werkt aan haar resocialisatie en bemiddeling met het slachtoffer, doet hieraan geen afbreuk. Immers heeft verzoekende partij er alle belang bij om zich thans correct te gedragen in de gevangenis en mee te werken, maar dit neemt niet weg dat daardoor, bij een invrijheidstelling, het gevaar voor de maatschappij geweken is aangezien hieruit niet kan besloten worden dat de gevaarlijke ingesteldheid van verzoekende partij niet meer zou kunnen spelen.

Verzoekende partij ontkracht met haar betoog in het verzoekschrift dat haar echtgenote de Belgische nationaliteit heeft geenszins de pertinente vaststellingen dat haar echtgenote, aangezien ze in Marokko geboren is en daar gewoond heeft tot haar vijftiende, nog steeds verondersteld kan worden banden te hebben met dit land en er de taal van spreekt. Het betoog dat haar echtgenote de taal niet voldoende machtig meer is, is geenszins geloofwaardig temeer de echtgenote tot haar vijftiende in Marokko heeft gewoond, aldaar aldus naar school is gegaan en in de taal van het herkomstland werd opgevoed. Verder kan ook aangenomen worden dat de echtgenote met haar familie in de taal van het herkomstland communiceert. Haar ouders zijn van origine immers Marokkaans en hebben het grootste deel van hun leven in Marokko doorgebracht tot zij naar België zijn gekomen. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de communicatie binnen het gezin steeds of voornamelijk in de taal van het herkomstland geschiedde zodat niet blijkt dat de echtgenote zich in Marokko op taalvlak niet uit de slag zou kunnen trekken.

Het betoog dat haar echtgenote haar opleiding niet in Marokko, maar in België heeft afgerond, doet evenmin afbreuk aan de beoordeling van de gemachtigde. De Raad ziet niet in waarom de echtgenote de in België opgedane kennis via opleiding en tewerkstelling niet kan aanwenden om tewerkgesteld te worden in Marokko, temeer nu haar wortels ook in Marokko liggen en aangenomen kan worden dat zij zich aldaar op een vlotte manier opnieuw kan integreren. Het betoog dat zij er niet in zal slagen om aldaar een gelijkaardige baan te vinden is volledig ongestaafd en gaat voorbij aan de Marokkaanse achtergrond van de echtgenote en haar in België gevolgde opleidingen en tewerkstelling, hetgeen het vinden van een tewerkstelling in het herkomstland vergemakkelijkt, alleszins niet bijzonder moeilijk maakt.

Waar zij wijst op de ruime familie- en vriendenkring die haar echtgenote in België heeft, haalt zij evenmin het motief onderuit dat haar echtgenote deze contacten via korte bezoeken of moderne communicatiemiddelen kan onderhouden. Het betoog van verzoekende partij doet niet besluiten dat er wel degelijk onoverkomelijke hinderpalen zijn die het voortzetten van het gezinsleven in Marokko verhinderen.

Waar verzoekende partij nog stelt dat niet blijkt dat de verwerende partij is nagegaan of zij in Spanje haar gezinsleven kan verderzetten, wijst de Raad erop dat verzoekende partij zelf erkent dat zij daar verblijfsgerechtigd was en dus niet blijkt dat zij aldaar nog steeds verblijfsrechterlijke aanspraken kan maken zodat haar betoog of zij al dan niet haar gezinsleven in Spanje kan verder zetten niet dienstig is.

De vraag of de echtgenote op de hoogte was van de gepleegde feiten doet hier niet ter zake nu de gezinsband en de geboorte van het kind zich reeds voordeden voor de gepleegde feiten (zie EHRM, *Yurdear t. Denemarken*, Application no. 42517/15, 13 december 2018, overweging 26). Daarenboven wijst de Raad erop dat de verwerende partij correct opmerkt dat verzoekende partij, door het plegen van dergelijk uitermate ernstig misdrijf, totaal geen verantwoordelijkheidszin aan de dag legde ten overstaan van haar gezin.

Ook het gegeven dat de verzoekende partij een kind heeft met de Belgische nationaliteit werd in de belangenafweging meegenomen. Zo motiveert de gemachtigde dat de zoon van verzoekende partij nog zeer jong is en derhalve verondersteld kan worden zich gemakkelijk aan te passen aan een nieuwe situatie. Er wordt ook op gewezen dat de zoon nog niet schoolplichtig (lees: leerplichtig) is. Door te wijzen op het feit dat het kind 2,5 jaar is en binnenkort naar de kleuterklas zal gaan doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de bevindingen van de verwerende partij. Zij bevestigt daarmee slechts dat het kind inderdaad nog zeer jong is waardoor het over een groot aanpassingsvermogen beschikt en dat het thans nog niet leerplichtig is – kleuteronderwijs valt hier niet onder – zodat er ook wat dat betreft zich geen probleem stelt.

Waar verzoekende partij voorts betoogt dat het belangrijk is dat de gezinseenheid wordt behouden, toont zij geenszins aan dat de gezinseenheid niet in Marokko kan behouden blijven. De bestreden beslissing zorgt er geenszins voor dat het kind van zijn ouders wordt gescheiden, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te betogen. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat haar echtgenote en haar kind niet mee zouden kunnen naar Marokko, is geenszins van die aard dat het de motieven van de bestreden beslissing kan ontkrachten. Verzoekende partij toont geenszins aan dat een terugkeer naar Marokko de ontwikkeling en opvoeding van het kind zal schaden.

Verder wijst de Raad erop dat het – naast de vaststelling dat er geen hinderpalen zijn voor het gezin om verzoekende partij mee naar Marokko te volgen – uiteraard aan het gezin vrijstaat op welke manier zij invulling willen geven aan hun gezinsleven. Zoals de verwerende partij er ook op wijst kan de echtgenote ervoor opteren om samen met het kind in België te blijven en contact met verzoekende partij te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen alsook via periodieke reizen naar Marokko. De keuze om hun gezinsrelatie op deze manier te beleven is uiteraard een persoonlijke keuze zodat verzoekende partij het niet aan de verwerende partij kan verwijten dat dergelijke manier van gezinsbeleving moeilijk is. Nogmaals benadrukt de Raad dat het gezin er ook voor kan opteren om verzoekende partij naar Marokko te volgen.

Verzoekende partij wijst voorts op haar verblijfshistoriek, die van haar gezin en haar banden met België en meent dat deze banden belangrijker zijn dan de banden met Marokko. De Raad benadrukt evenwel dat de verwerende partij in de bestreden beslissing oog heeft gehad voor de gehele verblijfshistoriek en de banden met België. Zo motiveert de verwerende partij: “U bent in 2012, toen u 29 jaar oud was, aangekomen op het grondgebied. Thans bent u bijna 35 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 6 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar uw land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Bovendien is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er het grootste deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. In uw hoorrecht verklaarde u dat uw ouders en uw broer in Marokko wonen. Het is dan

ook niet onredelijk te veronderstellen dat u er nog familie en/of vrienden heeft die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. U bezit een strafblad wat uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt. U verklaarde dat u reeds in uw land van herkomst heeft gewerkt als zelfstandige en in Spanje in stofbedrijf. U volgt momenteel een opleiding 'metselaar' in de gevangenis. Deze vaardigheden zullen u wellicht van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.”

Zoals voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij ook de gezinssituatie van verzoekende partij beoordeeld en daaromtrent een afweging gemaakt.

Door louter haar verblijfshistoriek en gezinssituatie in België te herhalen, doet verzoekende partij niks af aan de concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing.

3.19. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.”

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker zich in het kader van het huidige beroep beperkt tot een aantal gemeenplaatsen zonder meer, en dus geen argumenten bijbrengt die erop zouden wijzen dat het hiervoor geciteerde oordeel niet langer zou kunnen worden volgehouden.

2.2.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS